

Tubantia

EUROPEAN NEWSPAPER OF THE YEAR

De Stapsteen is één van de scholen die op de spellingsmethode van Michelle Nijhof is overgestapt. Leerling Wesley aan het werk met Super Spellen, terwijl Nijhof de handleiding voor de leerkracht laat zien.

Juf dicht zelf gaten in taallessen

Om aan goede spellingslessen te komen ontwikkelde juf Michelle Nijhof zelf een nieuwe taalmethode.

DOOR LOES GEERDINK

HENGELO

Ze hield als kind al van verhalen schrijven. "Maar op school gebeurde dat weinig", vertelt Michelle Nijhof. "Echt stelonderwijs, verhalen schrijven, bestaat namelijk niet. Er is geen goede leerlijn voor en daarom is het voor leerkrachten vaak te veel werk. Terwijl de toepassing van taalonderwijs juist ook zo belangrijk is."

De 34-jarige Hengelose, zelf juf op de Titus Brandsmaschool, begon in 2010 met het ontwerpen van spellingsoefeningen. In eerste instantie werkwoorden, want dat was in haar ogen het grootste manco binnen de taalmethodes. Ze bedacht Klassekist, dat inmiddels op zo'n veertig scholen wordt gebruikt. Maar daar hield het niet mee op. De scholen wilden vaak hun oude taalmethode houden, maar wel meer spellingsoefening erbij. "Er werd gezegd: 'Maak er maar woordpakketten bij'", beschrijft Nijhof. Met de woordpakketten wordt de woordenschat vergroot, terwijl kinderen tegelijkertijd nieuwe spellingsregels leren. De regels die ze leren verschillen uiteraard niet van de gangbare methoden, maar de aanpak ervan wel. Leerlingen krijgen één regel per week, met daar vijf woorden bij. "Ze krijgen ook een dagelijks

dictee. Heel kort: vier woorden en één zin. Dat gebeurt met een woordweb van samenhangende woorden, zoals achtbaan, draaimolen en schiettent.

Ik zet op Twitter ook elke dag zo'n woordweb, bijvoorbeeld Obama, Poetin, wereldleiders en president." Waarmee ook de actualiteit een plekje krijgt in haar methode.

Vaak en kort oefenen werkt beter dan een grote hoeveelheid woorden in één keer met daarna een lang dictee, is haar overtuiging. "Er wordt vaak gezegd: 'Ik heb wel zeven of acht dyslectische kinderen in de klas. Maar statistisch gezien is dat er maximaal een. Dan kun je je afvragen: wat is er bij al die andere kinderen misgegaan

'Sommige kinderen zijn van een 4 of een 3 naar een 1 gegaan op de Cito-toets. Binnen een jaar'

in het automatiseringsproces? De universiteit Twente is nu bezig met een effectmeting naar mijn methode."

Inmiddels bouwt ze het materiaal verder uit tot een volwaardige methode, waarin stellen, spellen en lezen voldoende aan bod komen.

"Dat zijn de drie pijlers van goed taalonderwijs", vindt de lerares die ook als onderwijskundige is geschoold. "Ik was heel jong toen ik klaar was met de pabo, toen ben ik onderwijskunde aan de Universiteit Twente gaan studeren en parttime les gaan geven." Nijhof staat ook nu nog twee dagen in de week voor groep 7 van de Titus Brandsmaschool. Bovendien geeft ze om de week les in de 'plusklas' met kinderen die wat meer uitdaging kunnen gebruiken. Verder is ze druk met het ontwikkelen van lesmateriaal. "Anderhalve dag in de week heb ik geblokt voor mijn kinderen", zegt ze met een lach. Want die mogen niet tekort komen, ook niet als er extra werk aan de winkel is als nieuwe onderdelen worden ingevoerd.

De woordpakketten worden inmiddels al door tien scholen gebruikt in de groepen 4, 5 en 6. Op acht scholen worden nu pakketten in de groepen 7 en 8 ingevoerd. "Dat is wel spannend. Ik heb er elke keer weer tijdsdruk op zitten." Verder werkt ze aan ander materiaal dat los van Super Spellen kan worden gebruikt. Zo heeft zij nu voor de Kinderboekenweek extra steloefeningen op haar website gezet.

Ze zegt echt niet de enige leerkracht te zijn die vindt dat de gangbare taalmethoden hiaten kennen. Waarom er dan nooit eerder iemand zelf een complete methode heeft uitgedokterd? Dat verbaast haar net zo. Inmiddels weet de Hengelose het antwoord.

"Er zijn maar weinig mensen die onderwijskunde en de pedagogische academie hebben gedaan. Dat kreeg ik ook te horen van anderen: 'Jij komt uit de praktijk en dit werkt praktisch, bijvoorbeeld zo'n kort dagelijks dictee'. Mijn collega's denken trouwens ook mee. Dat is fantastisch." Bovendien heeft ze een sparringpartner gevonden in Ellen van Zandvoort, eveneens een onderwijskundige die les geeft. Zij helpt mee de methode te ontwikkelen.

Waar het voor Nijhof een natuurlijke reactie was om zelf lesmateriaal op te stellen, behelpen de meesten zich met het materiaal dat voorhanden is. Laten hier en daar wat weg, voegen zelf iets toe of houden juist strak vast aan de methode. Het enthousiasme waarmee haar aanvullingen worden ontvangen bevestigt haar indruk dat het taalonderwijs echt veel beter kan. Net als de resultaten bij de kinderen.

"Sommige kinderen in mijn klas zijn van een 4 of een 3 naar een 1 gegaan op de Cito-toets. Binnen een jaar tijd." En daar gaat het Nijhof om. Dat kinderen goed leren spellen en stellen, en bovendien met plezier door leuk materiaal.